

Kezdetben, (Ter 1, 1) a Király, első határozatával jeleket¹ vésett [írt] a *fenti* ragyogásba.² Ettől, a legteljesebb rejtettségben, a Végtelen³ kezdetén, sötét szikra⁴ pattant elő, ködszerű kerek korona, mely nem fehér, nem fekete, nem

ZOHÁR A TEREMTÉS 5 KÖNYVÉRŐL *

vörös, nem zöld, hanem teljesen színtelen. Majd méretet öltött, és a fényhez színeket készített. A szikra mélyén egy forrás fakadt, mely *lent*, a Végtelen titkának legmélyén, mindent megfestett. Az [Őt körülvevő] levegő⁵ meghasadni látszott, de addig minden ismeretlen maradt, amíg e hasadék belsejéből egy *fenti* rejtett *pont* világítani kezdett. A *pont* körül minden ismeretlen, és **Kezdetnek** nevezik, mert a *kijelentések*⁶ közül az első.

Az értelmesek pedig ragyognak,⁷ mint az égnek ragyogása; és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké (Dán 12, 3).

Ragyogás. A Mindennél Rejtettebb meglökte az [Őt körülvevő] levegőt, de ezt a *pontot* alig érintette, és akkor a **Kezdet** kiterjedt, a saját dicséretére és dicsőségére *palotát* épített. Ott magot vetett, hogy a világ javára életet fakaszson. Ennek titka: *Az ő törzsük szent mag léssen* (Ésa 6, 13). *Ragyogás.* Magot vetett a saját dicsőségére, finom bíbor selyem magjához hasonlót, és azt magára öltötte, és *palotát* készített a saját dicséretére és mindenki hasznára. Ezzel a *Kezdettel*, az Ismeretlen Rejtett *palotát* teremtett. A *palota* neve **Elohim**, [Isten] és ennek titka: **Kezdetben teremté Isten**. *Ragyogás.* Ebből [a ragyogásból] teremtette az összes *kijelentést*, a rejtélyes *ragyogó pont* kiterjedése nyomán. Nem meglepő, hogy írva áll: *teremtette*, mert [ugyanígy az embert is *teremtette*]: **Teremté tehát az Isten az embert az ő képére** (Ter 1, 27). *Ragyogás.* Titok, a **Kezdetben**, amely mindegyik közül az első.⁸ *Vagyok*: ezt a szent nevet véste⁹ az oldalaiba.¹⁰ **Elohim**: ezt véste a koronára.¹¹ *Aki*: a rejtett, titkos *palota*, a **Kezdet** titkának eleje. Az *aki*,¹² fej, amely a **Kezdetből**¹³ jön. Mikor a *pont* és *palota* végül egyek lettek, a **Kezdetben** magához vette a Bölcsesség *fenti Kezdetét*. Ekkor ennek a *palotának* a színe megváltozott, a neve *ház* lett, és a *fenti pont* neve *fej*, és a kettő a **Kezdetben** [בראשית] titkában¹⁴ egyesült. Mikor ezek egyesültek, a *ház* még lakatlan volt. Midőn magot vetett belé, hogy lakott legyen, **Elohim** néven szólíttatott, aki *titokzatos* és *rejtett*.

Ragyogás. Titokzatos és rejtett, de a megszületésre váró utódok benne vannak, és ahogy a szentség magja változik, a *ház* is gyarapodik. Mielőtt megfogant és kiterjedt, hogy lakható legyen, még nem volt **Elohim** a neve, mert a **Kezdetben** [szó] még egyben volt. Ahogy [a ház] felvette az **Elohim** nevet, az elvetett mag

utódokat hozott. Mi ez a *mag*? Ezek a megformált betűk, a Tóra rejtélye, mely abból a *pontból* ered. Ez a *pont*, három [másik] pont magját is elvetette a *palotában*, melyek neve: *holám*, *suruk*, *hirik*,¹⁵ amelyek egyesültek és egy titkot alkottak, melyet egybehangzó hang követett:¹⁶ Mert ahogy [a hang] megszólalt, vele együtt megszólalt a párja, és vele az összes betű. Így hangzott: **Az eget**.¹⁷ A hang és a párja.¹⁸ Az **eget** hangja megfelel¹⁹ a másik *vagyoknak*.

Ragyogás. Ily módon, eddig minden szín²⁰ látszott, és íme a *fenti* rejtély három fokozata: Az *Úr*, [a mi] *Istenünk* [az] *Úr*.²¹ **Kezdetben teremté Isten az eget és a földet** (Ter 1, 1). A **Kezdetben**, az első²² rejtély. A **teremté**, hét-pecsétes titok, melyből minden kibontakozik; [Elohim] **Isten**, a *lenti* világnak életet adó titok. **Az eget**,²³ két elválaszthatatlan [fokozat], a *női* és a *férfi* jelleg egysége. Az **eg-et** tárgyesete, a héb. **et** [את], két betű, az *ÁBC* eleje és a vége, ezzel az összes betűt jelöli. Végül mellé került a névelő, **az eget**, [את השמים], hogy a *hé* betű minden betűhöz kapcsolódjon,²⁴ ezért úgy nevezik, hogy *te*,²⁵ [אתה]. Erről szól a *te adsz életet mindnyájoknak* (Nehem 9, 6). A héb. **et**, Ádonáj titka, így is nevezik.²⁶ **Az eget**, ez JHVH, a *fenti* rejtély. A **ve-et**, a két nem *egysége*.²⁷ A **ve-et**, (a) JHVH titka, aki *egy*. **A föld, Elohim**, aki, mint *fent*, gyümölcsöt és füveket terem. Ez a *név* három helyhez²⁸ kapcsolódik, és onnan különböző oldalakra elágazik. Ennyit a [magyarázatok] titkairól, amelyet egyetlen versből²⁹ rajzolt, formált és állított, rejtett utakon.

Továbbiakban, a **Kezdetben**, [héb. *Beresit*] két szóra bontható: **bárá-sit**.³⁰ Vagyis az *égnek egyik szélétől az égnek másik széléig* (MTörv 4, 32) *hatot* teremtett, hat [kozmosz] oldalt, a kezdeti pontból való kiterjedés *fenti* titka szerint. A **teremté** [héb. *bárá*] az egyetlen *fenti* pont kiterjedése. Ebben van a negyvenkét betűs *név* titka.³¹

Az értelmesek pedig ragyognak, mint az égnek ragyogása (Dán 12, 3). Az [értelmesek] az intonációs jelek³² módján [*ragyognak*], melyek dalát betűk követik és azokat magánhangzók, akik úgy menetelnek a betűk után, mint király után a katonái. A betű a test, a pont a lélek, és mind az intonációt követi, ez ad nekik életet. A intonáció zenéjét betűk követik és pontok. Ha elhallgat, ők is megállnak, a helyükön maradnak. *Az értelmesek pedig ragyognak, mint az égnek ragyogása*. **Az értelmesek**: A betűk és a pontok; *mint az égnek ragyogása*: Az intonációs jelek; *az ég*: A zene áradása a dallamjegyek egymásutánjában; *akik sokakat az igazságra visznek*: A szünetjelek, akik a dallamnak megálljt parancsolnak, ezért hallatszik a [kimondott] szó; *ragyognak*: Betű és pont együtt világít, a rejtélyes mozgásban, a rejtélyes ösvényeken.³³ Minden ebből ered.

Jákob pedig egyedül marada (Ter 32, 24). Rabbi Hijá így magyarázott: *Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a sátorodhoz* (Zsolt 91, 10). *Jöjj és lásd*, mikor a Szent, áldott legyen, a világot teremtette, minden nap elvégezte az arra a napra kiszabott munkát, miként tanították. A negyedik napon teremtette a *világító testeket*, (Ter 1, 14) és a hold hiányosra sikerült, a fénye fogyni látszott. Mivel a [*világító test*] nevéből hiányzik a *váv* betű,³⁴ ezt a helyet szellemek, démonok és a forgószéllel terjedő bajok [*járványok*] töltötték be. Ezek, csábító erejükkel járják a világot és másokat elcsábítanak. Leginkább a romok között, a kopár mezőn és a pusztaságban tanyáznak, mindegyik a tisztátalanság szellemének oldala felől, mint magyarázták. Mivel a tisztátalanság szelleme az ármányos kígyótól ered, ezért valóban fertelmes, és arra hívatott, hogy próbára tegye az embereket. Ezért van az, hogy a gonosz ösztön uralja a világot, az embereket intrikával és ravaszsággal beárnyékolja, és eltéríti őket a Szent, áldott legyen, útjairól. Ahogy Ádámot elcsábította, és halált hozott az emberiségre, ugyanígy elcsábítja az embereket, ezért ők is beszenyezik magukat. Ha valaki beszenyeezi magát, azzal magához vonja a tisztátalanság szellemét, amely hozzá tapad. Hány [*szellem*] vár arra, hogy [*az ember*] beszenyezze magát, és az ember tisztátalanná váljon ezen a világon, és az eljövendő világ számára, mint mondták. De ha az ember megtérni kíván, a tisztátalan szellem eltakarodik előle, nincs többé hatalma felette. Erről szól: *Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a sátorodhoz*. Rabbi Josze azt mondta: *Nem illet téged a veszedelem*. Ez Lilit;³⁵ *csapás nem közelget a sátorodhoz*. Ez a többi démon, mint tanították és magyarázták.

Rabbi Elázár azt mondta: Már beszéltünk arról, hogy senki ne menjen ki egyedül éjszaka, különösen akkor, amikor nincs telihold, mert azt tanították, hogy ez a tisztátalanság szellemének ideje, a *veszedelemé*, [*a gonoszé*].³⁶ Mi a *gonosz*? A *gonosz* kígyó És a *csapás*? Az, aki rajta lovagol. A *gonosz* és a *csapás* egy dolog, de tanultuk, hogy a *csapás*, az *emberek járványai*, melyek Ádámtól erednek. Mert azokban az években, amikor Ádám nem hált a feleségével, megkörnyékezték őt a fertelmes szellemek, és megtermékenyültek tőle, azután szellemeket és démonokat szültek neki. Ezeket úgy nevezik, hogy az *emberek járványai* (2Sám 7, 14).³⁷ Azt mondják, mikor az ember alszik, nem ura a testének, és a testére rátelepszik a tisztátalan szellem. Néha *női* démonok jönnek, közelébe húzódnak, vágyra gerjednek, és szellemeket, démonokat szülnek, az *emberek járványait*, akik néha hasonlítanak az emberre, de mindig kopaszak. Az embernek védekezni kell ezektől, a Tóra útjait kell követni, nem szabad beszenyeződni általuk. Mert aki az ágyában alszik, éjszaka megízleli a halál ízét, mert a lelke eltávozik belőle. Mikor az ember

teste a szent lelke nélkül marad, előbukkan a tisztátalan szellem, rátelepszik és beszennyezi. Már tanultuk, hogy reggel az embernek nem szabad a kezével a szeméhez nyúlni,³⁸ mivel [a kezéhez] tisztátalan szellem tapad, miként magyaráztuk. *Jöjj és lásd*, bár a Szent, áldott legyen, szerette Jákobot mégis mikor [éjszaka] egyedül maradt, egy idegen szellem akart vele egyesülni.³⁹

Rabbi Simon azt mondta, *Jöjj és lásd*, mit írtak a gonosz Bálámról: *Elméne azért egyedül*, [héb. *vá jelech sefi*] (Szám 23, 3).⁴⁰ Mi az, hogy *sefi*? *Egyedül*. Mint a *szarvaskígyó* [*sefifon*] az ösvényen (Ter 49, 17). [Bálám úgy járt], mint egy kígyó, amely lesben áll az utakon az ösvényeken. Így ment Bálám, *egyedül*. Miért? Hogy kerítsen magának egy tisztátalan szellemet. Pedig, ha valaki egyedül jár, szokásos időben a városban, és szokásos helyeken, bármikor sebezhető. Ezért az ember soha ne sétáljon az úton egyedül, és még a városban sem, ha nincsenek kint emberek, csak olyan helyen, ahol még éjszaka is jönnek-mennek az emberek. Ezért mondja a parancsolat, *ne maradjon éjjel az őholtteste a fán* (MTörv 21, 23), mert nem maradhat a lélek nélküli test éjszaka a szabadban. Azért ment a gonosz Bálám egyedül, mert [maga is olyan] mint a kígyó, ahogy magyarázták.

És tusakodik vala ő vele egy férfiú (Ter 32, 25). Mi az, hogy *tusakodik vala* [héb. *vá-jeávek*]? Rabbi Simon azt magyarázta, hogy a [*tusakodik*] a *por* szóból, [héb. *ávák származik*], a *por* pedig rosszabb, mint a *föld*.⁴¹ De mi a különbség a kettő között? A *por* a tűz maradéka, melyből soha nem lesz gyümölcs, a *föld porából* [héb. *áfár*] pedig minden gyümölcs megterem, a *fenti* és a *lenti* egyaránt.⁴² Erre így szólt Rabbi Jehuda: Ha így van, hogyan értelmezzük a *felemeli a porból a szegényt* (1Sám 2, 8)? Rabbi Simon így válaszolt: Az értelme szerint: *Felemeli a porból a szegényt*, mert nincs neki a világon semmije, és mert aki szegény és akinek nincsen semmije, az ebből a fajta porból való. A világ minden gyümölcse és jósága ebből a *porból* terem, és általa válik valóra a világ minden cselekedete, mint írva áll: *Mindenik a föld porából való* (Préd 3, 20),⁴³ és tanultuk, hogy *minden* a *föld porából* való, még a nap kereke is. De abból a *porból*, [hamuból, mely a tűz maradéka] nem származik se növény, se gyümölcs. A *tusakodót*⁴⁴ belepi ez a *por*, és ezen lovagol, hogy Jákobot legyőzze.

És tusakodik vala ő vele egy férfiú, egész a hajnal feljöveteleig (Ter u. o.).⁴⁵ Ameddig meggyengült és elmúlt az uralma, ahogy a jövőben történni fog. Mert most a száműzetés olyan, mint az éjszaka – mert ez az éjszaka – a hamu, amely Izraelt uralja, aki idegen porban fekszik, de csak addig, amíg reggel lesz, és a nappal kivilágosodik. Akkor Izraelé lesz az uralom, és övék a királyság,

mert ők a Magasságos szentjei, mint mondták: *Az ország pedig és a hatalom, és az egész ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos [egek] szentjei népének* (Dán 7, 27).

És monda: Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal (Ter 32, 27). Rabbi 9
Jehuda így kezdte, *Kicsoda az, aki úgy láttatik mintegy hajnal, szép, mint a hold, tiszta, mint a nap* (Én 6, 7). Ezt a verset megmagyarázták, és beszéltek róla, de mégis, ki az, *aki úgy láttatik?* Ők Izrael, akiket a Szent, áldott legyen, felemel [a porból], és kivezet a száműzetésből. És akkor számukra egy vékony, fényvel teli rés nyílik, és aztán egy másik szélesebb, míg végül a Szent, áldott legyen, megnyitja előttük a világ négy oldalának *fenti* kapuit. Így tesz a Szent, áldott legyen, Izraelért és köztük az igazakért, így, és nem egyszerre. Mint az az ember, akit a sötétségbe vettek, és mindig ott volt a lakhelye. Mikor a fényt elébe tárják, csak tű vékonyságú fénysugár érheti, és azután mindig egy kevéssel több, mielőtt a teljes fény rávetül, ahogy szeretnék. Így tesz Izraellel: *Lassan-lassan űzöm őt ki előled, míg megszorodol és bírhatod a földet* (Kiv 23, 30). Mert ilyen az, aki gyógyulni kezd: Nem egyszerre, hanem *lassan-lassan*, amíg erőre kap. De Ézsauval más a helyzet, Őt egyszerre éri a fény, de fokozatosan elveszíti, miközben Izrael megerősödik, és mindenholnan kipusztítja őt ebből világból és az eljövendő világból. Mivel egyszerre éri a fény, mindent elveszít. De Izrael *lassan-lassan* jut a fényhez, hogy megerősödjön, hogy a Szent, áldott legyen, örök fényét élvezze. Mindenki mondja és kérdezi, *kicsoda az, aki úgy láttatik mintegy hajnal?* Ennek kezdetén, először csak halvány fény, aztán *szép mint a hold, aztán tiszta, mint a nap*. De aztán *rettenetes, mint a zászlós tábor* (Én u. o.) melynek vakító a fénye, erős, ahogy kell. *Jöjj és lásd*, mikor sötét van, nem látszik a nappal, a fény csak *lassan* terjed, míg megnövekszik, ahogy kell. És ekkor felkel a Szent, áldott legyen, hogy fényben fűrössze Izrael Gyülekezetét. Először úgy világít, mint a *hajnal*, mely fekete, aztán világos, *mint a hold, aztán tiszta, mint a nap*, és aztán *rettenetes, mint a zászlós tábor*, mint mondták. *Jöjj és lásd*: Mikor **feljött a hajnal**. Nem írva áll, hogy „jött a hajnal”, hanem **feljött** (Ter 32, 26), mert amikor „jött a hajnal”, az a megbízott [Számáel] erőt gyűjtött, és megütötte Jákobot, mert a feketeség órája Ézsauinak erőt ad. Mikor eltűnik a hajnal feketesége, megjelenik a fény, és Jákob erőre kap, mert eljött az ideje, hogy világítson.

(Fordította: Uri Asaf)

*A teljes mű rövidesen megjelenik az Atlantisz Kiadónál

¹ Az isteni fokozatok (szefirot) jelei.

² Fenti: a Zohárban isteni, égi, mennyei, a felső fokozatok tartománya.

³ Végtelen, héb. **ejn szof**, a Kabbala szerint az isteni Korona legfelső fokozatán túl lévő világ.

⁴ Arám. bucina, lámpás, gyertya, **szikra**.

⁵ Arám. **ávirá**, szó szerint levegő, a legmagasabb fokozatot, a Keter-t (Korona) körülvevő „burok”.

10

⁶ A világot tíz **kijelentéssel**, (héb. **máámár**) teremtették (Ávot 5, 1).

⁷ Károlinál „fénylenek”, itt **ragyognak**; a könyv címe Zohár, magyarul **ragyogás**.

⁸ **Kezdetben:** a Teremtés Könyvének első szava.

⁹ **Vagyok**, héb. **ehje**, a Keter (Korona) egyik megnevezése; Mózes az égő csipkebokor előtt Isten neve felől kérdez, Isten válaszol: héb. ehje áser ehje: **vagyok, aki vagyok** (Kív 3, 14).

¹⁰ A Keter oldalai: az összes alatta lévő fokozat.

¹¹ Itt a korona a Sechina, akit Elohim névvel is illetnek.

¹² **Aki**, héb. **áser** (אשר) betűit más sorrendben írva, **fej**, héb. ros: שראפ.

¹³ **Kezdet**, héb. **resit**: תישאר, ennek az első három betűje **fej**.

¹⁴ **Kezdetben**, héb. **Beresit**, a betűk „átrendezésével” egyszerre **fej** és **ház**: (בית וראש)

¹⁵ Holám, suruk, hirik magánhangzók (o, u, i), az ún. **pontok**.

¹⁶ Az említett három magánhangzó, **hang**-zást ad a betűknek (a mássalhangzóknak); ezek a magánhangzók nem tartoznak a héb. ABC betűi közé.

¹⁷ **Az eget** (Ter 1.1), héb. **et há-sámájim**. Az **ég** a Tiferet (Szépség) fokozata.

¹⁸ A hang párja a **Sechina**, akinek jele a héb. **et** (אט), a tárgyaset kétbetűs kötőszója, amely a héb. ABC összes betűjét jelöli, mintha azt mondanánk: Á-tól Z-ig, vagy áleftől távig.

¹⁹ Két idézet: **teremté Isten az eget** és a **vagyok aki vagyok** analógiája szerint.

²⁰ A **szín** gyakran szinoním a fokozattal.

²¹ Ádonáj Elohénu Ádonáj, három név a Smá ima első sorából: **Úr, Istenünk, (az) Úr**; ez a hármas a Hochmá, Biná és Tiferet fokozati hármására utal, akárcsak az ehje aser ehje (vagyok aki vagyok) hármása

²² Mert társul vele a Hochmá, (Bölcsesség) **kezdeti** pontja.

²³ **Az eget**, héb. et há-sámájim, ahol az **et** a Sechina, a nő, és a **há-sámájim**, a Tiferet, a férfi.

²⁴ A héb. **há-sámájim**-ból a **há** (ה) névelő az Úr nevének rövidítése, ezért az Úr (neve) mind a 22 betűhöz kapcsolódik; Nehemiás könyvéből vett idézet szerint Isten minden betűnek életet ad.

²⁵ A héb. **et** (אט) és az azt követő hé (ה) betű egybeolvasva אתה, jelentése, **te**, személyes névmás.

²⁶ A Sechina egyik megnevezése **Ádonáj** (JHVH kiolvasásakor mondják).

²⁷ Héb. **ve-et**: a váv és az et egysége. Ebben a „kapcsolatban” a **váv** (ve) a férfi, és az **et** a nő.

²⁸ Az Elohim három „helyre” a Biná, Sechina és Gevurá fokozataira utal; a föld a Sechina.

²⁹ **Kezdetben teremté Isten.**

³⁰ Bárá –sit azt jelenti, hogy hatot teremtett.

³¹ A Tóra első negyvenkét betűjének titka, az első bet-től a Bohu bet-jéig.

³² A hagyományos bibliaolvasás **akcentusai**, a szövegben feltüntetett intonációs jelek.

³³ A szefirot fájának ágai mozgásban vannak: (lásd. II. melléklet) a tíz fokozat mellett, huszonkét ösvény van, amelyet az ABC 22 betűje jelöl.

³⁴ Hiányos írásmód, héb. ktáv hászer, lat. scriptio defectiva.

³⁵ Lilít: a démoni nő.

³⁶ **Veszedelem:** az eredeti szövegben (Zsolt 91, 10) a héb. **ráá** szó áll, mely ez esetben **rosszat, gonoszt** jelent.

³⁷ Fordítás, 2Sám (7, 14): „emberek fiainak büntetése” helyett „emberek járványai” héb. negié bné ádám.

³⁸ **A szemet óvni kell** a tisztátalan szellemtől, mely megrontja a látást.

³⁹ Ez a szellem az angyal volt, akivel éjjel megküzdött (Ter 32, 24).

⁴⁰ Fordítás, Szám, (23, 3): „elméne azért egy kopasz oromra” helyett „elméne azért egyedül”, héb. **vá-jelech sefi**.

⁴¹ Rabbi Simon a **por** alatt, egyfajta hamut ért, amely a tűz után marad; ebben a porban lakozik a démoni.

- ⁴² Por, héb. **ávák**, a terméketlen démon, Lilit; de a föld (pora), héb. **áfár**, pedig a termékeny Sechina.
- ⁴³ Há kol hájá min he-**áfár**; a versben a **föld** (pora) szerepel.
- ⁴⁴ Számáel, Jákob ellenfele, akivel birkózik, és aki meglovagolja a port, azaz Lilitet.
- ⁴⁵ A démon uralma **hajnalban** megszűnik .

